

Arrest

nr. 68 440 van 14 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. VINOIS loco advocaat S. LECLERE en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van (X.B.), verzoeker, als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Ferizaj in Kosovo en heeft u de Kosovaarse nationaliteit. U betrok in Ferizaj een apart vertrek in het huis van uw ouders, samen met uw vrouw, (H.O.) (O.V. X; CGVS X) en uw vier kinderen. Uw moeder is Albanees en uw vader is een Roma. Sinds 1980 tot aan uw vertrek naar België werkte u als bode op de gemeentelijke rechtbank te Ferizaj. Na de oorlog van 1999 in Kosovo kreeg u problemen met de familie van de rechter (A.S.S.), waarmee u op de rechtbank van Ferizaj had samengewerkt. Hij werd ervan verdacht goede banden te hebben gehad met het UCK tijdens de oorlog, en is nadien door de Serviërs vermoord en begraven. Zijn lijk is echter nog niet gevonden. De familie van (A.S.S.), en meerbepaald zijn vrouw, beschuldigt u ervan te weten wie hem heeft vermoord en waar hij is begraven. In juli 2000, op een zaterdag, werd u ontvoerd door twee

mannen met een wagen. Ze brachten u naar een leegstaand huis en begonnen u allerhande vragen te stellen in verband met (A.S.). U werd door hen geslagen en ze brachten u naar de kelder van het huis, die onder water stond. U moest gedurende anderhalf uur in het water blijven staan en werd nadien naar boven gebracht. Ze brachten u snijwonden toe aan uw oor en aan uw mond en dreigden ermee een bom in uw mond te steken, waarop u toegaf dat u wel wist waar hij begraven was. U reed met uw belagers naar het orthodoxe kerkhof in Ferizaj. Daar aangekomen sloegen ze op de vlucht omdat er Griekse KFOR-troepen aanwezig waren. In 2002 en 2003 werd u door de Kosovaarse politie ondervraagd over het lot van (A.S.), en in 2004 of 2005 werd u hierover opnieuw ondervraagd, ditmaal door de UNMIK-politie. In 2006 werd u dan weer door een aantal mensen met de dood bedreigd indien u hen niet zou zeggen wie verantwoordelijk is voor de dood van (A.S.) en waar hij begraven is. U heeft sinds de oorlog ook problemen met de Albanese bevolking omwille van uw werk. Zo werd u in 2009 thuis geslagen door (N.D.) en (B.G.), omdat u brieven bij hen had achtergelaten waarmee ze werden opgeroepen om een gevangenisstraf uit te zitten. Tijdens dit incident brak uw vrouw haar linkerbeen en werd u geslagen aan uw linkerarm. U wordt er omwille van uw werk op de rechtbank ook van beschuldigd te hebben gecollaboreerd met de Serviërs en wordt als een Servische spion beschouwd. Voorts werd u in 2010 's morgens door twee onbekende mannen en de vrouw van (A.S.) gevolgd toen u naar uw werk ging. U slaagde er echter in te vluchten in een appartementsgebouw op de bovenste verdieping en wachtte daar tot 1 of 2 uur 's nachts, waarna u terug naar huis ging. Op dat ogenblik besloot u het land te verlaten. Kort voor uw vertrek uit Kosovo werd u tot slot nog ontvoerd door drie onbekende mannen tijdens uw werk. Ze brachten u tot aan de rivier Ura e Dudit en zeiden u dat u alle documenten van de rechtbank moest weggooiden, terwijl u moest roepen: 'er is geen Servië, er is Albanië'. U besloot Kosovo te verlaten samen met uw vrouw en uw zoon, (R.B.) (O.V. 6.678.511; CGVS 10/18118). Jullie reisden op 28 augustus 2010 illegaal het land uit richting België, waar jullie op 30 augustus 2010 toekwamen. De volgende dag dienden jullie een asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 8 april 2009; uw Kosovaarse geboorteakte, uitgereikt te Ferizaj op 16 maart 2009; uw lidkaart van de Roma partij PRYK; een kopie van een oproepingsbrief van de Gemeentelijke rechtbank te Ferizaj waarmee u wordt opgeroepen om te verschijnen in een tuchtprocedure, d.d. 23 december 2010; een kopie van een beslissing van de rechterlijke raad van Kosovo d.d. 28 december 2010; een naamkaartje van (E.H.), Team Leader van de UNMIK Politie, War Crime Unit, Missing Persons Section, en uw werkbade van de gemeentelijke rechtbank, geldig tot 31 december 2011.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Ferizaj wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Voorts merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt

dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Deze gesprekspartners staan nog steeds in contact met het Commissariaat-generaal. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Hoewel de implementatie van dergelijke plannen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo

van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat u persoonlijk betreft, dient overigens vastgesteld te worden dat u tot aan uw vertrek naar België in Kosovo tewerkgesteld was in overheidsdienst als bode op de gemeentelijke rechtbank van Ferizaj (CGVS, p. 3), dat u over identiteitsdocumenten beschikt, dat uw kinderen allen geboren zijn in het ziekenhuis (CGVS, p. 3), dat uit de door uw echtgenote neergelegde documenten blijkt dat ze een bloedonderzoek liet uitvoeren door een laboratorium te Ferizaj (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier), en dat uw zoon (R.B.) (O.V. 6.678.511; CGVS 10/18118) minstens 8 jaar naar school ging in Kosovo – na een incident op de weg van school naar huis waarbij hij fysiek aangevallen werd, besloot hij niet meer naar school te gaan (CGVS 10/18118, p. 6 en vragenlijst CGVS dd. 05/10/2010, p. 1, toegevoegd aan administratief dossier).

U verklaarde voorts dat u Kosovo in augustus 2010 ten eerste verliet omdat u er gevisieerd wordt door de familie van (A.S.) en ten tweede omdat u door de Albanese bevolking wordt lastiggevallen omwille van uw werk als bode op de rechtbank. Er dient echter te worden opgemerkt dat u noch voor uw problemen met de familie van (A.S.), noch voor uw problemen met Albanen omwille van uw werk, hebt aannemelijk gemaakt dat u geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Vooreerst verklaarde u zelf nooit enig probleem te hebben gekend met de Kosovaarse autoriteiten (CGVS, p. 9). Toen u in juli 2000 werd ontvoerd omdat men u ervan verdacht meer te weten over (A.S.), heeft u hiervan geen melding gemaakt bij de politie, naar eigen zeggen omdat u schrik had (CGVS, p. 6). Zelfs toen u later over (A.S.) werd ondervraagd door UNMIK heeft u hen niets gemeld over uw ontvoering. Toen de UNMIK politie u na uw ondervraging liet gaan, werd u nochtans uitdrukkelijk gezegd dat u bij eventuele problemen bij hen terecht kon (CGVS, p. 7). Toen u in 2006 met de dood bedreigd werd op uw werkplaats, en toen u in 2010 werd gevolgd door de vrouw van (A.S.) en 2 onbekende mannen hebt u hiervan evenmin melding gemaakt bij de politie (CGVS, p. 7 en 8). Het is daarenboven opmerkelijk dat u nooit melding hebt gemaakt van de problemen die u had met de familie van (A.S.) bij uw overste of bij uw familie (CGVS, p. 7). U verklaarde ook soms te worden lastiggevallen en geslagen door de Albanese bevolking omdat u oproepingsbrieven van de rechtbank ronddroeg en als Servische spion beschouwd werd omwille van uw tewerkstelling op de gemeentelijke rechtbank van Ferizaj sinds 1980 (CGVS, p. 7). Hoewel u dit aan uw overste, de president van de gemeentelijke rechtbank, (R.A.), meldde, dient te worden opgemerkt dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarde nooit naar de politie te zijn gestapt (vragenlijst CGVS dd. 05/10/2010, p. 2). Uw echtgenote en uw zoon verklaarden eveneens dat Albanen jullie huis met stenen bekogelden omdat ze u als een spion beschouwden en ze jullie uit het land wilden. Ook toen zochten jullie echter geen hulp, noch bij de lokale Roma-leider, noch bij de politie (CGVS 10/18117, p. 6; CGVS 10/18118, p. 8). Toen de Albanen, (N.D.) en (B.G.) bij u in huis binnenvielen en u en uw vrouw hebben geslagen, verklaarde u op het Commissariaat-generaal evenmin naar de politie te zijn gestapt, hoewel u uw belagers bij naam kende (CGVS, p. 8). Het incident zeven dagen voor uw vertrek naar België waarbij u ontvoerd werd door drie onbekenden heeft u evenmin bij de politie aangegeven, aangezien u toen de beslissing had genomen om het land te verlaten (CGVS, p. 9).

Internationale bescherming kan evenwel pas worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput of wanneer de nationale overheden van het land van herkomst geen afdoende bescherming kunnen verlenen. Het is overigens precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen uw belagers en eventuele problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. De autoriteiten kunnen echter niet optreden als ze niet op de hoogte gesteld worden van criminele feiten. De bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en Internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden wordt tevens als toereikend beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens en na bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in Ferizaj in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Gelet op het geheel van voorgaande informatie kan geconcludeerd worden dat u, ook als Roma, in geval van veiligheidsproblemen voor de nodige bescherming een beroep kan doen op de in Kosovo aanwezige autoriteiten.

Voorts haalde u aan een drietal keren ondervraagd te zijn geweest over de zaak (A.S.), waarvan twee keer door de Kosovaarse politie en één keer door de UNMIK- politie (CGVS, p. 2-3). Er dient hierbij

evenwel te worden opgemerkt dat een ondervraging door de politie bezwaarlijk kan aanzien worden als een vervolgingsfeit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Het feit dat u werd ondervraagd door de politie wijst er integendeel juist op dat de zaak werd behandeld door deze laatste. Het is dan ook opmerkelijk te noemen dat u de politie nooit heeft geïnformeerd over het feit dat u werd belaagd door de familie van (A.S.), nu blijkt dat u er de gelegenheid toe had tijdens de meervoudige ondervragingen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Wat betreft de door u neergelegde identiteitskaart en geboorteakte dient te worden vastgesteld dat deze louter gegevens bevatten betreffende uw identiteit en nationaliteit, die hier niet onmiddellijk ter discussie staan. Wat betreft uw werkbadge en de kopie van de oproepingsbrief en de beslissing van de tuchtcommissie daterend van na uw vertrek uit Kosovo, dient te worden opgemerkt dat deze hooguit aantonen dat u voor de gemeentelijke rechtbank van Ferizaj heeft gewerkt, wat evenmin ter discussie staat. Betreffende de documenten van de tuchtcommissie verklaarde u evenwel te veronderstellen dat u opgeroepen werd om voor de commissie te verschijnen omdat u - onder dwang - juridische documenten in de rivier gooide en dat u vervolgens omwille van uw afwezigheid op de geplande zitting van deze commissie ontslagen werd (CGVS, p. 9). Uw verklaringen ter zake vinden echter geen steun in de door u neergelegde documenten van de tuchtcommissie, waarin de reden van uw oproeping niet vermeld wordt maar waaruit duidelijk blijkt dat u ontslagen werd, niet omwille van de verdwijning van bepaalde documenten of uw afwezigheid op de zitting van de tuchtcommissie, maar omwille van uw onwettige afwezigheid op het werk (zie landeninformatie). Wat betreft het door u neergelegde naamkaartje van een zekere (E.H.) van de 'War Crime Unit – Missing Persons Section' van UNMIK dient te worden opgemerkt dat dit document op zich geen bewijs vormt van de door u aangehaalde feiten, en allerminst afbreuk doet aan de vaststelling dat u voor eventuele problemen beroep kunt doen op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten. De door u neergelegde partij-lidkaart van de PRYK doet tot slot evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen daar deze er alleen toe strekt uw Roma afkomst te bewijzen (CGVS, p. 4).

Tot slot wijs ik er nog op dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote, (H.O.) (O.V. 6.678.510), en uw zoon, (R.B.) (O.V. 6.678.511), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van (H.O.), verzoekster, als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Medvece en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. U trad traditioneel in het huwelijk met (X.B.) (O.V. 6.678.508; CGVS 10/18116) op 21 november 1980 te Ferizaj. Jullie hebben samen vier kinderen. Jullie woonden in een apart vertrek in het huis van uw schoonouders te Ferizaj. Na de oorlog in Kosovo in 1999 kreeg u te kampen met gezondheidsproblemen. U hebt hartproblemen, problemen met uw klieren, galstenen, een hoge bloeddruk en u hebt vaak last van hoofdpijn. U verklaarde dat het leven van uw man werd bedreigd in Kosovo omdat hij als spion werd aanzien. 's Avonds gooiden Albanezen stenen naar jullie huis. Verder verklaarde u dat men was binnengevallen bij jullie thuis. Bij dit incident hebben ze u geslagen en brak u uw linkerlinker voet. U en uw man besloten Kosovo te verlaten samen uw zoon, (R.B.) (O.V. 6.678.511; CGVS 10/18118). Jullie reisden op 28 augustus 2010 illegaal het land uit richting België, waar jullie op 30 augustus 2010 toekwamen. De volgende dag dienden jullie een asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 8 april 2009; uw Kosovaarse geboorteakte, uitgereikt te Lipjan op 12 mei 1995; uw lidkaart van de Roma partij PRYK; verscheidene medische attesten betreffende uw onderzoeken en operatie te Prisren en een medisch attest betreffende een bloedafname te Ferizaj.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag grotendeels steunt op de motieven die door uw man, (X.B.) (O.V. 6.678.508), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie

in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Ferizaj wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Voorts merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Deze gesprekspartners staan nog steeds in contact met het Commissariaat-generaal. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Hoewel de implementatie van dergelijke plannen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat u persoonlijk betreft, dient overigens vastgesteld te worden dat u tot aan uw vertrek naar België in Kosovo tewerkgesteld was in overheidsdienst als bode op de gemeentelijke rechtbank van Ferizaj (CGVS, p. 3), dat u over identiteitsdocumenten beschikt, dat uw kinderen allen geboren zijn in het ziekenhuis (CGVS, p. 3), dat uit de door uw echtgenote neergelegde documenten blijkt dat ze een bloedonderzoek liet uitvoeren door een laboratorium te Ferizaj (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier), en dat uw zoon (R.B.) (O.V. 6.678.511; CGVS 10/18118) minstens 8 jaar naar school ging in Kosovo – na een incident op de weg van school naar huis waarbij hij fysiek aangevallen werd, besloot hij niet meer naar school te gaan (CGVS 10/18118, p. 6 en vragenlijst CGVS dd. 05/10/2010, p. 1, toegevoegd aan administratief dossier).

U verklaarde voorts dat u Kosovo in augustus 2010 ten eerste verliet omdat u er gevisieerd wordt door de familie van (A.S.) en ten tweede omdat u door de Albanese bevolking wordt lastiggevallen omwille van uw werk als bode op de rechtbank. Er dient echter te worden opgemerkt dat u noch voor uw problemen met de familie van (A.S.), noch voor uw problemen met Albanen omwille van uw werk, hebt aannemelijk gemaakt dat u geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Vooreerst verklaarde u zelf nooit enig probleem te hebben gekend met de Kosovaarse autoriteiten (CGVS, p. 9). Toen u in juli 2000 werd ontvoerd omdat men u ervan verdacht meer te weten over (A.S.), heeft u hiervan geen melding gemaakt bij de politie, naar eigen zeggen omdat u schrik had (CGVS, p. 6). Zelfs toen u later over (A.S.) werd ondervraagd door UNMIK heeft u hen niets gemeld over uw ontvoering. Toen de UNMIK politie u na uw ondervraging liet gaan, werd u nochtans uitdrukkelijk gezegd dat u bij eventuele problemen bij hen terecht kon (CGVS, p. 7). Toen u in 2006 met de dood bedreigd werd op uw werkplaats, en toen u in 2010 werd gevolgd door de vrouw van (A.S.) en 2 onbekende mannen hebt u hiervan evenmin melding gemaakt bij de politie (CGVS, p. 7 en 8). Het is daarenboven opmerkelijk dat u nooit melding hebt gemaakt van de problemen die u had met de familie van (A.S.) bij uw overste of bij uw familie (CGVS, p. 7). U verklaarde ook soms te worden lastiggevallen en geslagen door de Albanese bevolking omdat u oproepingsbrieven van de rechtbank rondroeg en als Servische spion beschouwd werd omwille van uw tewerkstelling op de gemeentelijke rechtbank van Ferizaj sinds 1980 (CGVS, p. 7). Hoewel u dit aan uw overste, de president van de gemeentelijke rechtbank, (R.A.), meldde, dient te worden opgemerkt dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarde nooit naar de politie te zijn gestapt (vragenlijst CGVS dd. 05/10/2010, p. 2). Uw echtgenote en uw zoon verklaarden eveneens dat Albanen jullie huis met stenen bekogelden omdat ze u als een spion beschouwden en

ze jullie uit het land wilden. Ook toen zochten jullie echter geen hulp, noch bij de lokale Roma-leider, noch bij de politie (CGVS 10/18117, p. 6; CGVS 10/18118, p. 8). Toen de Albanezen, (N.D.) en (B.G.) bij u in huis binnenvielen en u en uw vrouw hebben geslagen, verklaarde u op het Commissariaat-generaal evenmin naar de politie te zijn gestapt, hoewel u uw belagers bij naam kende (CGVS, p. 8). Het incident zeven dagen voor uw vertrek naar België waarbij u ontvoerd werd door drie onbekenden heeft u evenmin bij de politie aangegeven, aangezien u toen de beslissing had genomen om het land te verlaten (CGVS, p. 9).

Internationale bescherming kan evenwel pas worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput of wanneer de nationale overheden van het land van herkomst geen afdoende bescherming kunnen verlenen. Het is overigens precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen uw belagers en eventuele problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. De autoriteiten kunnen echter niet optreden als ze niet op de hoogte gesteld worden van criminele feiten. De bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en Internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden wordt tevens als toereikend beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens en na bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in Ferizaj in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Gelet op het geheel van voorgaande informatie kan geconcludeerd worden dat u, ook als Roma, in geval van veiligheidsproblemen voor de nodige bescherming een beroep kan doen op de in Kosovo aanwezige autoriteiten.

Voorts haalde u aan een drietal keren ondervraagd te zijn geweest over de zaak (A.S.), waarvan twee keer door de Kosovaarse politie en één keer door de UNMIK- politie (CGVS, p. 2-3). Er dient hierbij evenwel te worden opgemerkt dat een ondervraging door de politie bezwaarlijk kan aanzien worden als een vervolgingsfeit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Het feit dat u werd ondervraagd door de politie wijst er integendeel juist op dat de zaak werd behandeld door deze laatste. Het is dan ook opmerkelijk te noemen dat u de politie nooit heeft geïnformeerd over het feit dat u werd belaagd door de familie van (A.S.), nu blijkt dat u er de gelegenheid toe had tijdens de meervoudige ondervragingen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Wat betreft de door u neergelegde identiteitskaart en geboorteakte dient te worden vastgesteld dat deze louter gegevens bevatten betreffende uw identiteit en nationaliteit, die hier niet onmiddellijk ter discussie staan. Wat betreft uw werkbadge en de kopie van de oproepingsbrief en de beslissing van de tuchtcommissie daterend van na uw vertrek uit Kosovo, dient te worden opgemerkt dat deze hooguit aantonen dat u voor de gemeentelijke rechtbank van Ferizaj heeft gewerkt, wat evenmin ter discussie staat. Betreffende de documenten van de tuchtcommissie verklaarde u evenwel te veronderstellen dat u opgeroepen werd om voor de commissie te verschijnen omdat u - onder dwang - juridische documenten in de rivier gooide en dat u vervolgens omwille van uw afwezigheid op de geplande zitting van deze commissie ontslagen werd (CGVS, p. 9). Uw verklaringen ter zake vinden echter geen steun in de door u neergelegde documenten van de tuchtcommissie, waarin de reden van uw oproeping niet vermeld wordt maar waaruit duidelijk blijkt dat u ontslagen werd, niet omwille van de verdwijning van bepaalde documenten of uw afwezigheid op de zitting van de tuchtcommissie, maar omwille van uw onwettige afwezigheid op het werk (zie landeninformatie). Wat betreft het door u neergelegde naamkaartje van een zekere (E.H.) van de 'War Crime Unit – Missing Persons Section' van UNMIK dient te worden opgemerkt dat dit document op zich geen bewijs vormt van de door u aangehaalde feiten, en allerminst afbreuk doet aan de vaststelling dat u voor eventuele problemen beroep kunt doen op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten. De door u neergelegde partij-lidkaart van de PRYK doet tot slot evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen daar deze er alleen toe strekt uw Roma afkomst te bewijzen (CGVS, p. 4)."

Bijgevolg kan ook wat u betreft ter zake niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Voorts haalt u aan dat u Kosovo heeft verlaten omwille van gezondheidsproblemen, die ontstaan zijn na de oorlog in Kosovo in 1999. U haalde hart- en klierproblemen, galstenen, hoge bloeddruk en hoofdpijn aan. Medische problemen houden op zich echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2)

van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. Voorts dient te worden opgemerkt dat u onsamenhangende verklaringen aflegde in verband met het feit of u al dan niet een behandeling kreeg in Kosovo voor uw ziektes, waardoor uw geloofwaardigheid wat dit betreft op de helling komt te staan. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u medicatie kreeg in Kosovo, maar dat die niet zoveel hielp (CGVS, p. 3). Wat later verklaarde u dan weer dat u geen behandeling voor uw ziektes kreeg in Kosovo (CGVS, p. 4), om vervolgens te verklaren dat u soms bij een arts ging in Kosovo en u een inspuiting kreeg (CGVS, p. 5). Verder spreekt u zichzelf tegen door eerst te verklaren dat de artsen die u consulteerde allemaal privé-artsen waren in Kosovo (CGVS, p. 4) en vervolgens te verklaren dat u niet weet of u buiten de Duitse artsen van KFOR in Pristina, nog andere artsen consulteerde in Kosovo (CGVS, p. 5). Voorts verklaarde u dat de onderzoeken die door de dokters in Kosovo werden gevoerd minder grondig waren omdat jullie Roma zijn en ze daarom niet van jullie houden (CGVS, p. 4). Het betreft in casu echter een blote bewering die moeilijk te rijmen valt met de vele door u neergelegde medische attesten en die verder te lijden heeft onder de reeds aangehaalde onsamenhangende verklaringen die u aflegde betreffende het al dan niet krijgen van een behandeling voor uw medische problemen in Kosovo. Al uw kinderen werden overigens in het ziekenhuis geboren in Kosovo (CGVS, p. 2) en u werd er blijken de door u neergelegde medische attesten, zij het in een Duits hospitaal van KFOR, geopereerd. Ook uw echtgenoot kreeg luidens zijn verklaringen medische hulp in een privé ziekenhuis te Ferizaj toen hij in 2000 verwond werd (CGVS 10/18116, p. 6). Tot slot dient ook te worden gewezen op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waaruit blijkt dat de verschillende minderheidsgroepen gebruik maken van de publieke en private medische centra in de gemeente Ferizaj en ze er bovendien in hun eigen taal terecht kunnen (zie landeninformatie). U maakt dan ook niet aannemelijk dat u omwille van uw Roma origine in Kosovo geen afdoende behandeling zou kunnen krijgen voor uw medische problemen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Wat betreft de door u neergelegde identiteitskaart en geboorteakte dient te worden vastgesteld dat deze enkel gegevens bevatten betreffende uw identiteit en nationaliteit die hier niet onmiddellijk ter discussie staan. De verscheidene medische attesten uit Pristina en Ferizaj bewijzen dat u medische onderzoeken en een operatie onderging, en doen derhalve allermindst afbreuk aan de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt omwille van uw beweerd Roma origine geen afdoende behandeling te kunnen krijgen voor uw medische problemen in Kosovo. Uw lidkaart van de Roma partij PRYK voegt tot slot niets toe aan uw asielaanvraag.

Tot slot wijs ik er nog op dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw zoon, (R.B.) (O.V. 6.678.511), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers beroepen zich in een eerste middel op een schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en van de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: vreemdelingenwet).

Verzoekers stellen dat, waar het Commissariaat-generaal van mening is dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo, uit internationale bronnen blijkt dat de situatie van de minderheden en meer bepaald van de Roma niet veranderd is. Verzoekers verwijzen naar een verslag van 2010 van de United States Department of State waarin gesteld wordt dat Roma nog steeds het slachtoffer van discriminatie zijn, alsook naar het 'Amnesty International Annual Report 2011 – Serbia' van 13 mei 2011 waaruit de zorgwekkende situatie van de minderheden in Kosovo en Servië blijkt. Deze zorgwekkende situatie zou ook blijken uit "talrijke internationale verslagen". Verzoekers wijzen er eveneens op dat Human Rights Watch vraagt aan de lidstaten om de Roma momenteel niet meer naar Kosovo terug te sturen. Zij citeren een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 november 2008.

Verzoekers wijzen erop dat er geen tegenstrijdigheden naar voor werden gebracht in hun asielaanvraag. Volgens verzoeker is hij nog meer vatbaar voor discriminatie en mishandeling door zijn werk als bode bij de rechtbank. Het CGVS heeft geen informatie verzameld over het verdwijnen van een rechter in

Ferizaj. Het CGVS heeft de aanvraag van verzoekers dan ook niet met de nodige zorgvuldigheid onderzocht. De argumentatie van de bestreden beslissingen is stereotiep en doet geen individuele analyse van de situatie van verzoeker.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij meermaals mishandeld en bedreigd werd, maar dat hij nooit klacht ging indienen omdat hij ervan overtuigd was dat de lokale politie hem niet kon helpen en uit vrees voor discriminatie. Verzoekers verwijzen naar het toegevoegde rapport van OSAR waaruit het gebrek aan efficiënte politiediensten zou blijken. De politie was goed op de hoogte van de situatie van verzoeker, maar heeft nooit correcte bescherming kunnen bieden.

Verzoekers verwijzen naar een rapport van Human Rights Watch waaruit zou blijken dat er in Kosovo geen wet betreffende de bescherming van getuigen bestaat en dat de enige oplossing voor hen meestal de vestiging in een ander land is.

Verzoekers verwijzen naar het gemeenschappelijk standpunt van 4 maart 1996 door de 'Raad vastgesteld op grond van artikel K.3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie inzake de geharmoniseerde toepassing van de definitie van de term "vluchteling" in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen', waaruit blijkt dat een eerdere vervolging een ernstige indicatie vormt voor gevaar voor vervolging. Verzoekers stellen dat zij een bijzonder hoog risico lopen om te worden vervolgd in geval van terugkeer naar Kosovo omwille van hun etnische herkomst.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De landeninformatie in het dossier, zowel deze van verweerder als van verzoekers, toont niet aan dat er voor de situatie van Roma in Kosovo sprake is van systematische discriminatie die gelijkgesteld kan worden met vervolging. Het beleid van de Kosovaarse autoriteiten is volgens de informatie die werd bijgevoegd in het administratief dossier niet gericht op uitsluiting of discriminatie doch wel op integratie in het politieke, sociale en economische leven. Er worden gestaag diverse maatregelen op touw gezet (cf. grondwet, antidiscriminatiewet, strategisch integratieplan) om bevordering op het vlak van politieke participatie, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting, tewerkstelling, sociale zekerheid, gelijke rechten, registratie en dies meer te realiseren.

Daar waar verzoekers verwijzen naar rapporten die refereren aan de algemene veiligheidssituatie van Roma in Kosovo, benadrukt verweerder terecht dat deze vaststellingen algemeen van aard zijn en geenszins afbreuk doen aan de omstandige en meer gedetailleerde informatie waarop de bestreden beslissingen zijn gestoeld. Op grond van de informatie in het dossier blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is, dat deze algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in het bijzonder in Ferizaj, de gemeente waarvan verzoekers afkomstig zijn, wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was en de gemeenschap beschikt zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid.

Aangaande de verwijzing van verzoekers naar arrest nr. 19.591 van 28 november 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient te worden opgemerkt dat arresten, daargelaten de vraag naar de actualiteitswaarde ervan, van de Raad geen precedentswaarde hebben. Elke asielaanvraag dient op basis van zijn individuele merites te worden beoordeeld en dit aan de hand van de feiten en de landeninformatie zoals zij zich aandienen op het moment van de oordeelsvorming.

Verzoekers kunnen niet worden bijgetreden waar zij aanvoeren dat de argumentatie van de bestreden beslissingen slechts verwijst naar de algemene situatie voor Roma in Kosovo zonder een individuele analyse te doen van de situatie van verzoeker(s). Na een uitgebreide motivering over de algemene situatie in Kosovo, gaat de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker immers uitdrukkelijk in op de concreet door verzoeker aangehaalde vluchtmotieven.

Krachtens artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, geen bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Artikel 48/5, § 2 van voormelde wet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffende juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De verzoekende partijen voeren in hun verzoekschrift geen argument aan dat aantoonde dat zij geen toegang zouden hebben tot een daadwerkelijke bescherming door hun nationale overheid in de zin van artikel 48/5, § 2. De loutere bewering, welke niet in het minst wordt gestaafd of aannemelijk gemaakt, dat de lokale politie hen niet zou helpen en hun ongefundeerde vrees voor discriminatie, doen aan deze vaststelling geen afbreuk. Daargelaten de vraag of de aangevoerde feiten beantwoorden aan de realiteit, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4. Ook de verwijzing naar het standpunt van de Raad van de Europese Unie van 4 maart 1996, dat inhoudelijk overeenkomt met artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet, wordt om dezelfde reden niet dienstig aangevoerd.

Waar verzoeker opwerpt dat de politie goed op de hoogte was van zijn situatie aangezien hij tweemaal werd ondervraagd over de dood van de rechter, maar dat de politie nooit concrete bescherming aan verzoeker en zijn familie heeft geboden, merkt verweerder terecht op dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij de in Kosovo aanwezige autoriteiten nooit op de hoogte heeft gesteld van zijn problemen met de entourage van rechter (A.S.). Toen verzoeker in juli 2000 werd ontvoerd omdat men hem ervan verdacht meer te weten over (A.S.), heeft hij hiervan geen melding gemaakt bij de politie. Zelfs wanneer verzoeker later over (A.S.) werd ondervraagd door UNMIK heeft hij hen niets gemeld over zijn ontvoering. Wanneer verzoeker in 2006 met de dood bedreigd werd op zijn werkplaats en hij in 2010 werd gevolgd door de vrouw van (A.S.) en twee onbekende mannen, heeft verzoeker hiervan evenmin melding gemaakt bij de politie. Het incident zeven dagen voor het vertrek van verzoeker naar België waarbij hij ontvoerd werd door drie onbekenden heeft hij evenmin bij de politie aangegeven.

Verweerder wordt door de Raad bijgetreden waar hij benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput of wanneer de nationale overheden van het land van herkomst geen afdoende bescherming kunnen verlenen. Het is overigens precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen verzoekers belagers en eventuele problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. De autoriteiten kunnen echter niet optreden als ze niet op de hoogte gesteld worden van criminele feiten. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet de minste poging heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen, ook al had hij hiertoe enkele malen de gelegenheid. Verweerder meent dat dergelijke handelwijze onvoldoende is om aan te tonen dat de overheid in verzoekers land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.

Evenmin kan uit algemene rapporten worden afgeleid dat verzoeker geen beroep kon doen op bescherming van zijn eigen autoriteiten, zeker nu blijkt dat verzoeker in overheidsdienst tewerkgesteld was. Dit klemmt des te meer daar verzoeker jarenlang optrad als bode in een rechtbank en derhalve aangenomen moet worden dat hij kennis heeft van mechanismen en personen om zijn problemen ten berde te brengen.

De bestreden beslissingen inzake de verzoekende partijen vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent en worden, daar zij niet dienstig worden weerlegd, door de Raad overgenomen. De aan het verzoekschrift toegevoegde informatie vermag niet te leiden tot een ander oordeel.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.1. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op een schending van de artikelen 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

3.2. Waar verzoekers stellen dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een ernstig risico op schade lopen, met name de doodstraf of de uitvoering ervan, ofwel een mensonterende en vernederende behandeling of bestraffing omwille van de situatie in Kosovo ten aanzien van de Roma-minderheid, treedt de Raad verweerder bij waar die opmerkt dat de bestreden beslissingen op voldoende wijze toelichten dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig voormeld artikel 48/5.

Gelet op de hoger vastgestelde inzake hun relaas, met inbegrip van de mogelijkheid tot het bekomen van bescherming, evenals de elementen in het dossier, tonen verzoekers niet aan dat er in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS